

UZASADNIENIE

W marcu 2013 roku oskarżony J. S. został członkiem zarządu spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą przy ulicy (...) w W. (obecnie (...).pl (...). z o.o. z siedzibą przy ulicy (...) lok.(...) w W.).

Właściwym Sądem Gospodarczym dla siedziby spółki, był Sąd Rejonowy dla m. st. (...) w (...) przy ul. (...).

Roczne sprawozdania finansowe spółki (...).pl za lata 2012, 2013, 2014 i 2015 nie zostały sporządzone (w terminach odpowiednio do 1 kwietnia następnego roku), ani też złożone w rejestrze sądowym Sądu Rejonowego dla m.st. (...) w (...) (w terminach odpowiednio do 16 lipca następnego roku).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: zawiadomienie (k.1-2), odpisy z KRS (k. 3-14), protokoły oględzin akt podmiotu (...).pl (...). z o.o. wraz z kserokopiami, umowa najmu (k. 49-50), wnioski o zmianę danych wraz ze zmianami, dokumentacja dot. spółki, karta karna (k. 148).

J. S. ma 51 lat, jest ekonomistą, prowadzi działalność gospodarczą, z której zadeklarował dochód w wysokości 5.000 złotych netto, nie był dotychczas karany.

Przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego podejrzany **przyznał się** do zarzuczonego mu czynu (k. 57). Wskazał, że uprzednio spółka działała pod firmą (...) Sp. z o.o. We wrześniu spółka zaczęła prowadzić działalność gospodarczą pod adresem (...) lok. (...), świadcząc usługi wirtualnego biura. W niedługim czasie oskarżony został prezesem spółki. Wskazał, że jest jedynym członkiem zarządu i prezesem spółki. Wyjaśnił, że wobec braku zgody wspólników spółki na podpisanie sprawozdań finansowych i zatwierdzenie działalności zarządu w latach 2007-2012, sprawozdania finansowe spółki nie mogły być złożone do KRS. Problemy wynikały z decyzji wspólników o umorzeniu części udziałów i błędów w przygotowaniu tejże procedury. Spółka w latach 2013 i 2014 składała wnioski o umorzenie udziałów i oba wnioski jako błędne były odrzucane przez Sąd. W 2015 roku doszło do wstępnego porozumienia wspólników, jednakże nadal nie było zgody na podpisy pod absolutorium działania zarządu i ostatecznie w czerwcu 2016 roku wspólnik, który blokował możliwość zatwierdzenia sprawozdań finansowych sprzedał swoje udziały i spółka mogła przygotować wszystkie niezbędne dokumenty za lata 2007-2015, które zostały złożone do KRS w dniu 22 listopada 2016 roku.

Przesłuchany przed Sądem (k. 152-154) oskarżony **nie przyznał się** do zarzuczonych mu czynów. Wskazał, że odkąd został prezesem zarządu spółki, podejmował działania, by jak najszybciej uregulować jak najszybciej. Prezesem zarządu został w marcu 2013 roku. Ponownie wskazał na problemy związane z umorzeniem udziałów jednego ze wspólników, które nastąpiło w 2008 roku i nie zostało skutecznie zgłoszone do KRS. Nie było zgody pozostałych wspólników na podpisywanie sprawozdań. Zdaniem oskarżonego, możliwość złożenia sprawozdań do KRS została więc zablokowana. Kiedy część udziałów została sprzedana fundacji, można było uregulować wszystkie formalności. Wszystkie zaległe sprawozdania zostały złożone do Sądu w dniu 22 listopada 2016 roku. Stwierdził, że wszystkie sprawozdania finansowe i zarządu były przygotowane w terminie, sprawozdania finansowe przygotowywała firma zewnętrzna obsługująca spółkę w zakresie księgowości. Wyjaśnił, że nie czuje się winny. Wykazał szereg starań, żeby uregulować wszystkie sprawy formalne między spółką a KRS.

Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne w całości. Są one spójne, logiczne, a Sąd nie dostrzegł żadnej okoliczności, mogącej przemawiać za tym, że oskarżony wyjaśnia fałszywie. Nieprzyznanie się oskarżonego do winy podczas postępowania sądowego jest wyłącznie jego własną oceną zaistniałych zdarzeń. Oskarżony podczas obu przesłuchań przyznawał bowiem, że sprawozdania finansowe nie zostały sporządzone ani złożone do właściwego sądu.

Za wiarygodne należało uznać zeznania P. B. (k. 157). Świadek ten potwierdził wersję wydarzeń przedstawioną przez oskarżonego, a Sąd nie znalazł powodów, by odmówić temu świadkowi wiarygodności.

Całość dokumentacji zgromadzonej w sprawie (także w formie kserokopii) nie była kwestionowana przez obrońcę oskarżonego, zaś Sąd nie znalazł powodów, by odmówić jej wiarygodności.

Sąd zważył, co następuje:

Czyn kwalifikowany z art. 77 pkt 2 ustawy o rachunkowości popełnia ten, kto dopuszcza do niesporządzenia sprawozdania finansowego. Czyn z art. 79 ust. 4 tejże ustawy popełnia ten, kto m.in. nie składa sprawozdania finansowego we właściwym rejestrze sądowym. Zgodnie z art. 52 i 53 tejże ustawy, sprawozdanie finansowe sporządza się w okresie 3 miesięcy od dnia bilansowego, a następnie ustawa nakłada obowiązek jego zatwierdzenia przez kompetentny organ w ciągu 6 miesięcy od dnia bilansowego. Sporządzenie sprawozdania finansowego zapewnia zaś kierownik jednostki, którym zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 6 tejże ustawy jest m.in. członek zarządu. Omawiane czyny mogą zostać popełnione jedynie w formie winy umyślnej z zamiarem bezpośrednim lub wynikowym.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, należy stwierdzić, że oskarżony J. S. swoim zachowaniem niewątpliwie wypełnił znamiona zarzuconych mu czynów. Oskarżony będąc prezesem zarządu spółki (...).pl (...). z o.o. (uprzednio (...) Sp. z o.o.) był świadomy, że roczne sprawozdania finansowe tejże spółki nie zostały sporządzone ani złożone do Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie.

Okoliczność, że sprawozdania finansowe nie zostały sporządzone z powodu braku zgody na ich podpisywanie przez współników nie jest tego typu okolicznością, która powodowałaby możliwość ekskulpacji oskarżonego. Jest to jedynie okoliczność łagodząca. Oskarżony zdawał sobie bowiem sprawę, że jako prezes zarządu spółki odpowiada za sporządzenie sprawozdania finansowego oraz jego złożenie w Sądzie Rejonowym dla m.st. Warszawy w Warszawie, nie chciał popełnić zarzuconych mu czynów zabronionych, jednak bez wątpienia godził się na ich popełnienie, co przemawia za stwierdzeniem, że zarzuconego mu czynu dokonał z zamiarem wynikowym.

Oceniając stopień winy oskarżonego oraz społeczną szkodliwość zarzuconych mu czynów, Sąd uznał, że nie są one znaczne. Przede wszystkim Sąd miał na uwadze, że oskarżony podejmował działania mające na celu sporządzenie sprawozdań finansowych i złożenie ich w Sądzie Rejonowym dla m.st. (...) w(...).

W tej sprawie zaistniały, zdaniem Sądu, przesłanki uzasadniające warunkowe umorzenie postępowania przeciwko J. S., o których mowa w art. 66 § 1 i 2 k.k. Za zastosowaniem tej instytucji przemawiały przede wszystkim nieznaczny stopień winy i społecznej szkodliwości zarzuconych oskarżonemu czynów. Ponadto jest on osobą niekaraną. Oskarżony przesłuchany w toku postępowania sądowego nie przyznał się do zarzuconego mu czynu, jednakże tak jak wyżej wskazano – jest to wyłącznie jego własna interpretacja zaistniałych zdarzeń. Wszelkie okoliczności dotyczące osoby oskarżonego również przemawiają za warunkowym umorzeniem postępowania przeciwko oskarżonemu J. S.. Dlatego też, analiza całokształtu okoliczności popełnienia czynów przestępnych, a także osobowości oskarżonego, jego dotychczasowa niekaralność, sposób życia, warunki i właściwości osobiste, pozwalają przyjąć, iż oskarżony zasługuje na obdarzenie szansą, jaką jest warunkowe umorzenie postępowania karnego. Sąd miał przy tym również na uwadze, że Prokurator wyraził zgodę na umorzenie postępowania przeciwko oskarżonemu.

Zdaniem Sądu, odpowiednim okresem próby przy warunkowym umorzeniu postępowania przeciwko oskarżonemu J. S. będzie **okres 2 lat**. W ocenie Sądu, czas ten będzie wystarczający dla właściwego oddziaływania wychowawczego na oskarżonego. Nadto, w sposób wystarczający zrealizuje też cele zapobiegawcze wobec niego, jak również spełni funkcję prewencyjną w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jednocześnie, na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. Sąd zasądził od oskarżonego kwotę 3.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego kwotę 90 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania oraz kwotę 60 złotych tytułem opłaty.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

SSR Agnieszka Jaźwińska